

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **MUDr. E. V., narozena X**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 15. 11. 2019, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně u zdejšího soudu dne 20. 1. 2020, domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla námitky žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 7. 10. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 244/2019 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu podaná podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.
2. Žalobkyně v žalobě poukazuje na to, že na základě její žádosti ze dne 17. 6. 2002 byla Okresní správou sociálního zabezpečení Praha – západ zaregistrována jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) podnikající ve zdravotnictví. Po dosažení

důchodového věku byl žalobkyni přiznán starobní důchod odpovídající osobnímu vyměřovacímu základu zjištěnému za roky 1986-2017. Dne 9. 7. 2019 podala žalobkyně žádost o úpravu starobního důchodu na určeném formuláři, který nedává možnost sdělit, jaké období výdělečné činnosti má být do výpočtového základu započteno a zda je žadatel zaměstnanec nebo OSVČ. Žalobkyně proto předpokládala, že žalovaná bude vycházet z evidovaných údajů a do výpočtového základu bude zahrnuto nejbližší uplynulé období celého roku 2018, za které žalobkyně podala vyúčtování zákonem stanoveným přehledem o příjmech a výdajích. Navzdory uvedenému byla žádost žalobkyně zamítnuta. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaná nevycházela ze skutečností obsažených ve spise a užila pravděpodobně chybný výklad zákona o důchodovém pojištění, konkrétně jeho § 34 odst. 4. Domnívá se tak z toho důvodu, že pro odečet doby žalobkyní vykonávané výdělečné činnosti žalovaná zahrnula období až od 23. 6. 2018, kdy jí byl přiznán starobní důchod, čímž do výpočtového základu nezahrnula období od 1. 1. 2018 do 22. 6. 2018.

3. Žalovaná ve vyjádření zejména zdůraznila, že žalobkyně pobírá starobní důchod právě od data 23. 6. 2018. Pro účely zvýšení starobního důchodu nelze zohlednit dobu před tímto datem, neboť se jedná o dobu pojištění do vzniku nároku na starobní důchod (dle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění).
4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala dne 11. 4. 2018 o přiznání starobního důchodu, a to ode dne 23. 6. 2018.
5. Žádostí datovanou dne 8. 7. 2019 požádala žalobkyně o úpravu výše starobního důchodu dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění za dobu výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu vypláceného v plné výši. Přílohou žádosti bylo potvrzení o tom, že žalobkyně byla v roce 2018 účastna důchodového pojištění OSVČ.
6. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019 byla žádost žalobkyně zamítnuta s tím, že žalobkyně získala v období ode dne 23. 6. 2018 do 31. 12. 2018 pouze 192 dnů pojištění. Vzhledem k tomu, že se jedná o počet dnů nižší než 360 kalendářních dnů, nárok na zvýšení starobního důchodu nevznikl. Žalovaná současně uvedla, že po 1. 1. 2019 jí není známo ani prokázáno trvání výdělečné činnosti žalobkyně.
7. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. V nich namítala fakticky totéž jako v podané žalobě.
8. Žalovaná námitky napadeným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2019 zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění pak zejména zrekapitulovala skutkový stav a přisvědčila důvodům, na nichž bylo založeno prvostupňové rozhodnutí. Současně doplnila, že v její evidenci se nachází pouze evidenční list důchodového pojištění žalobkyně za rok 2018, za rok 2019 se v evidenci nacházet nemůže.
9. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 11. 2019), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud přitom v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci ve stanovené lhůtě na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali, jejich souhlas s takovým postupem se proto předpokládá.

10. Podle § 34 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění činí výše procentní výměry starobního důchodu za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně.
11. Podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění se výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 na žádost zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 0,4 % výpočtového základu.
12. Podle § 29 odst. 1 písm. j) zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 34 let a dosáhl důchodového věku v roce 2018.
13. Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.
14. Podle tabulky v příloze k zákonu o důchodovém pojištění důchodový věk u ženy narozené v roce 1957, která vychovala 2 děti, činí 60 roků a 8 měsíců.
15. Soud po posouzení předmětné věci konstatuje, že se žalobkyně ve svém výkladu ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění mylí. Žalobkyně zjevně podává žalobu proto, že se domnívá, že by jí pro účely zvýšení starobního důchodu mělo být započteno i období od 1. 1. 2018 do 22. 6. 2018, a obává se, že pojištěná činnost v tomto období jí nebyla nijak zhodnocena pro účely jejího důchodového nároku. Přitom však pomíjí, že § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění umožňuje započíst výkon pojištěné činnosti pro účely zvýšení starobního důchodu pouze **po vzniku nároku na tento důchod**.
16. Byť předložený správní spis neobsahuje samotné rozhodnutí, jímž byl žalobkyni přiznán starobní důchod, ze založené žádosti o starobní důchod, výpočtové dokumentace a dalších dokumentů ve spise je zjevné, že žalobkyně se narodila v roce X a vychovala dvě děti, proto jí podle shora citované právní úpravy vznikl nárok na starobní důchod právě dne 23. 6. 2018, neboť v uvedený den dosáhla důchodového věku X roků a X měsíců (a zároveň měla dostatečnou dobu pojištění). Ve sporném období od 1. 1. 2018 do 22. 6. 2018 žalobkyni ještě nevznikl nárok na starobní důchod, proto jí toto období výkonu pojištěné činnosti nemůže být započteno pro účely zvýšení výměry starobního důchodu. To je přitom i logické, neboť toto období bylo zohledněno již při výpočtu procentní výměry starobního důchodu žalobkyně.
17. Je sice pravdou, že v osobním listě důchodového pojištění se dosažený vyměřovací základ za sporné období již neuvádí, to však neznamená, že by toto období nebylo zohledňováno v celkové dosažené době

pojištění při výpočtu podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Sporné období pouze nevstupuje do výpočtu osobního vyměřovacího základu, jelikož podle § 18 odst. 1 a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku (nejdříve však rokem X), a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak. Doba pojištění za sporné období od 1. 1. 2018 do 22. 6. 2018 však (po zaokrouhlení na celé roky dolů, jak žádá § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění) měla být započtena do výpočtu původní výše starobního důchodu, a nemůže být proto započtena podruhé, i kdyby se jednalo o onen zbytek pojistných dob po zaokrouhlení, který se v důsledku zákonem požadovaného zaokrouhlení již na výši starobního důchodu neprojevil.

18. Podstatné je, že žalobkyně se dožaduje, aby jí pro účely zvýšení starobního důchodu byly započteny doby výkonu pojištěné činnosti za období před vznikem nároku na starobní důchod, v jejím případě konkrétně před dosažením důchodového věku. Jak přitom plyne z výslovné dikce § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, tyto doby pro účely zvýšení výměry starobního důchodu zohlednit nelze. Žalovaná tedy správně zohlednila pouze prokázané doby výkonu pojištěné činnosti po datu vzniku nároku na starobní důchod (23. 6. 2018), které ve svém součtu nedosáhly ani jeden celý rok pojištění, a proto jí nezbylo než žádost zamítnout. Soud tak konstatuje, že žalovaná postupovala správně, jelikož zákon o důchodovém pojištění neumožňuje na zvýšení důchodu započíst pojistné doby získané před vznikem nároku na starobní důchod (a to ani v případě, že se takové doby reálně neprojevily v důsledku zaokrouhlení podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění na výši přiznaného starobního důchodu). Žaloba je tudíž nedůvodná.

19. Pro úplnost lze doplnit, že tímto rozsudkem není nijak dotčena možnost žalobkyně v případě, že dosáhla se započtením výdělečné činnosti v průběhu roku 2019 a později skutečně 360 dnů kalendářních dnů výdělečné činnosti, požádat (opětovně) o zvýšení přiznaného starobního důchodu dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Ani v tomto případě však (nedojde-li ke změně právní úpravy) nebude možné žalobkyni (znovu) zohlednit pojistné doby získané v období od 1. 1. 2018 do 22. 6. 2018.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci přitom nevyplývá, že by úspěšnému žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce